

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 26 (567)

Субота, 1 липня 1978 року

Ціна 2 коп.

Рік ударної праці

РІВНЯЮЧИСЬ НА ПЕРЕДОВИКІВ

Лідія Михайлівна Новикова працює пакувальницею на Запорізькому УВП. Від неї теж в значній мірі залежить своєчасне виконання плану з обсягу реалізації готової продукції. Тому Лідія Михайлівна прагне працювати так, щоб з відправкою виробів споживачам за нею затримки не було.

На знімку: ударниця комуністичної праці Л. М. Новикова за роботою.

Фото П. МІНЬКА.

УСПІХ ОКРИЛЮЄ

Ударно трудяться члени командної групи УТОГ на Дрогобицькій швейній фабриці. Взявши зобов'язання виконати план трьох років п'ятиріччя до Дня Радянської Конституції, швейники вчать працювати творчо, винахідливо, володіти не лише основною, а й суміжними професіями.

Саме це й дало відраді наслідки. Швей-мотористки М. М. Реве-ра, К. І. Шпуганіч, С. Д. Пшеницька, Н. М. Семич, Р. І. Артамонова, Р. К. Оршанська та інші вже рапортували про дострокове виконання трирічного завдання.

Окрилені успіхом понад 36 робітниць розглянули взяті раніше зобов'язання і поставили перед собою нове завдання — план року виконати до 7 жовтня. Беручи на озброєння досвід передовиків, все більше робітниць рівняється на правофлангових змагання. Вони прагнуть закріпити й примножити трудові здобутки.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

З відрадіними показниками завершили перше півріччя третього року п'ятиріччя швейники Кам'янець-Подільського УВП. Завдання з обсягу реалізації готової продукції підприємство виконало на 104 проценти, а собівартість виробів знижено на 2 проценти проти плану.

В нинішньому році на УВП значну увагу було приділено поліпшенню технології виробництва. Змінено обробку пояса, завдяки раціоналізаторам на машині 51 класу тепер можна якісно виконувати дві операції, в цеху підприємства встановлено електричні преси.

Все це разом взяте дало можливість поліпшити якість продукції. За шість місяців поточного року першим сортом випущено 99,9 процента виробів.

Високоякісний і найбільш продуктивний праці, достроковому виконанню взятих зобов'язань сприяє раціональна організація праці на робочому місці, поширення досвіду передовиків праці.

До Дня працівників легкої промисловості робітницям УВП Людмилі Дигильковій, Євгенії Колесник, Марії Кулик, Ніні Комашко та Надії Каретник, які трудяться на підприємстві понад двадцять років, присвоєно звання «Ветеран праці».

Робітниця Надія Михальчук, Ольга Вербицька та Євстафія Степанник удостоєні звання «Відмінник якості».

У колективі є чимало робітників, які вже завершили своє особисте трирічне завдання п'ятиріччя і працюють в рахунок 1979 року. Серед них А. М. Васильєв, Ф. І. Ярославський, Г. Д. Бламар, Г. М. Бурбенко, К. А. Кивертук, О. С. Сірук, Г. С. Ратовкал та багато інших.

Працювати сьогодні краще, ніж учора, а завтра краще, ніж сьогодні — під таким девізом шириться змагання за дострокове виконання завдань і взятих зобов'язань третього року.

Г. ГРИГОРЕНКО.

Наполегливо, по-ударному трудяться робітниця Харківського УВП-1 Рижкіна Надія Іванівна та Шостак Тетяна Іванівна. Систематично перевиконуючи норми виробітку, вони вже випускають продукцію в рахунок 1979 року.

На знімку: (зліва направо) Н. І. Рижкіна та Т. І. Шостак за перевіркою якості продукції — лінз для фільмоскопів.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

ЕКСПЕРИМЕНТИ НА ОРБІТІ

ЦЕНТР КЕРУВАННЯ ПОЛЬОТОМ, 26. (ТАРС). Триває орбітальний політ Володимира Ковальонка і Олександра Іванченкова на борту науково-дослідного комплексу «Салют-6» — «Союз-29».

Попередні два дні були відведені екіпажів для проведення санітарно-гігієнічних заходів і активного відпочинку. Космонавти прибирали приміщення станції, займалися фізичними вправами, працювали з технічною документацією, відпочивали.

На борту космічного комплексу завершився технологічний

експеримент «Сплав», який тривав протягом трьох днів. У цей період з метою зменшення впливу динамічних збурень на хід експерименту орбітальний комплекс здійснював політ у режимі гравітаційної стабілізації.

Сьогодні після ранкових процедур і сніданку космонавти приступили до роботи з бортовим субміліметровим телескопом. Проводиться перевірка функціонування телескопа і криогенної системи охолодження приймачів випромінювання

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ МОРСЬКОГО І РІЧКОВОГО ФЛОТУ СРСР

В УСІХ ПОРТАХ СВІТУ

В Одеському музеї морського флоту СРСР експонується старовинна книга. На титульному аркуші напис: «Рассуждения о большой точности морского пути, читанные в публичном собрании императорской Академии наук мая 8 дня 1759 года господином коллежским советником и профессором Михайлом Ломоносовым».

Експонати музею розповідають про труднощі підкорення морських просторів.

Перший пароплав у Росії, свідчать матеріали музею, було збудовано в 1815 році. Називався він «Елизавета», мав довжину 18,5 метра і потужність двигуна 16 кіньських сил.

Від царизму молодий Радянський республіці дісталася жалюгідна спадщина.

Який несхожий на неї сучасний морський флот. У тих же музейних залах можна побачити матеріали, що розповідають про розвиток морського флоту в наші дні. Потужні суховантажні судна і рудовози, велетенські дизель-електроходи і стрункі стрілоподібні судна на підводних крилах,

ЗА ВИДАТНІ ЗАСЛУГИ

За видатні заслуги перед Батьківщиною, мужність і героїзм, виявлені трудящимися міста в боротьбі проти гітлерівських окупантів, велику роль у розгортанні всенародного партизанського руху в Білорусії в роки Великої Вітчизняної війни і на ознаменування 30-річчя визволення Білоруської РСР від німецько-фашистських загарбників Мінську присвоєно почесне звання міста-героя.

25 червня в столиці Білоруської РСР відбулось урочисте засідання Мінського міського партії і міської Ради народних депутатів спільно з представниками партійних, громадських організацій, трудових колективів і військових частин Мінського гарнізону, присвячене врученню місту ордена Леніна і медалі «Золота Зірка».

У залі зібралися члени і кандидати в члени ЦК Компартії Білорусії, депутати Верховних Рад СРСР та БРСР, передовики виробництва, вчені, діячі культури, ветерани лєнінської партії, колишні секретарі підпільних обкомів і Мінського міського партії, командири і комісари партизанських бригад, визначні воєначальники, ветерани боїв за визволення столиці Радянської Білорусії від гітлерівських загарбників.

Гарячою овацією, здригаючись на честь КІРС, її лєнінського Центрального Комітету, великого радянського народу зустріли присутні Генерального секретаря ЦК КІРС, Голову Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва.

У президії урочистого засідання були член Політбюро ЦК КІРС,

Міністр Оборони СРСР Д. Ф. Устинов, кандидат у члени Політбюро ЦК КІРС, перший секретар ЦК Компартії Білорусії П. М. Машеров.

На засіданні виступив з промовою товариш Л. І. Брежнєв, зустрінутий бурхливими, довго нестихаючими оплесками.

Наприкінці своєї промови товариш Л. І. Брежнєв оголосив Указ Президії Верховної Ради СРСР «Про присвоєння місту Мінську почесного звання «Місто-герой».

У залі знову спалахнула довго нестихаюча овація, коли Леонід Ілліч Брежнєв прикріпив до прапора Мінська орден Леніна і медаль «Золота Зірка». Він сердечно поздоровив керівників Білорусії і Мінська, ветеранів війни, представників трудящих республіки з високою нагородою.

Промовці, які виступали на засіданні, запевнили лєнінський Центральный Комітет КІРС, його Політбюро, Президію Верховної Ради СРСР, особисто Леоніда Ілліча Брежнєва в тому, що робітничий клас, колгоспне селянство, інтелігенція Білорусії будуть і далі свято берегти і виконувати великі лєнінські заповіді, з ще більшою наполегливістю вносити свій вклад у примноження могутності нашої соціалістичної Вітчизни.

З великим піднесенням учасники урочистого засідання прийняли вітальний лист Центральному Комітету КІРС, Президії Верховної Ради СРСР, товаришеві Леоніду Іллічу Брежнєву.

(ТАРС).

ДЕНЬ РЕСПУБЛІКИ

ФОНТАН З ОНОВЛЕНИХ СВЕРДЛОВИН

Івано-Франківськ. Знову пішла нафта зі старої свердловини № 525 Долинського родовища. Друге життя їй дала бригада підземного ремонту з виробничого управління «Долинанафтогаз», яку очолює І. Д. Войтович. Досвідчені спеціалісти підняли на поверхню старе устаткування, промили ствол спеціальним розчином, опустили до нафтових горизонтів новий глибинний насос.

Це двісті шістьдесят перша свердловина, реставрована з початку п'ятиріччя. Колектив, який експлуатує її, достроково завершив виконання завдання трьох років п'ятиріччя.

Майстерність долинських ремонтників добре відома і за межами республіки. Одна з найкращих бригад на чолі з О. І. Іванейком тепер працює на оновленні свердловин в Тюменській області.

ЗБІР З ГІРСЬКИХ ЛУКІВ

Львів. Майже по 130 центнерів сіна з гектара одержують в цьо-

му році на гірських луках трудівники радгоспу «Верховина» Сколівського району. Небували у цих місяцях збори зелених кормів забезпечило виправлення багатокомпонентної травосуміші на полях, куди вносилися азотно-фосфорно-калійні добрива.

Цю роботу проводили в рамках міжвідомчого науково-виробничого об'єднання, до складу якого входять кілька галузевих інститутів і вузів, трести радгоспів Львівщини, Волині і Рівненщини. Завдяки цьому вдалося також різко знизити собівартість продукції. Кожний з більш як тисячі засіяних гектарів дає 56 карбованців чистого прибутку.

ГАРЯЧА ПОРА У СТРИГАЛІВ

Харків. В господарствах області почалася стрижка овець. Щоб швидко і високоякісно обробити понад чверть мільйона тварин, повсюдно створено спеціальні пункти, оснащені комплексами машин для стрижки вовни, її транспортування, пресування і зважування.

(РАТАУ).

— Яке нове поповнення одержало пароплавання в останні роки?

— Вже кілька років ми користуємося контейнеровозами, яких на початку дев'ятого п'ятиріччя ще не було. Курсують на лініях і судна з горизонтальним способом вантаження. Одержали ми кілька рудовозів підвищеної вантажопідйомності. Пасажирський флот поповнили судна-пороми, призначені для перевезень пасажирів і автомобілів. Незабаром сімою наших лайнерів поповнить «Капітан Смирнов». Він стане другим газотурбоходом у пароплаванні.

— На яких лініях курсують пасажирські лайнери?

— У нас по Чорному морю і на міжнародних. Ходять у Середземне море, в Атлантику, до Канарських островів, роблять кругосвітні круїзи.

— Очевидно, доводиться витримувати чималу конкуренцію з боку розвинутих зарубіжних морських держав?

— Так. Але ми витримуємо її цілком успішно. Більш того, за рубежем наші судна важче придбати квитки, ніж на всі інші. Пасажири належно оцінили повний комплекс зручностей, сучасний і високий рівень обслуговування на наших судах.

До 60-річчя створення Комуністичної партії України

В ЖИТТІ кожної людини бувають, певно, події, які ніколи не старіють в пам'яті. З роками уявлення про них таке ж чітке, ніби вони відбувалися вчора. Для мене такою подією стала участь в Першому з'їзді КП(б)У.

На початку липня 1918 року від Прилуцької партійної організації мене і Григорія Желкова було обрано делегатами на I з'їзд більшовицьких організацій України. Сповнилося мені тоді двадцять років.

З мандатами під псевдонімом

Працювали ми в дуже важких умовах. Україна стогнала під ярмом австро-німецьких інтервентів та їх буржуазно-націоналістичних прислужників. Більшовицькі комуністичні організації діяли в підпіллі, готували повстання проти гнобителів. Щоб успішно очолити керівництво ним, розрізненням більшовицьким організаціям необхідно було об'єднатися, виробити спільну програму дій. Це завдання і мав вирішити Перший з'їзд Компартії України.

Відбувся він 5—12 липня в Москві. Делегати, що мали право ухвалюючого голосу, працювали на окупованій території. Пробиралися до столиці поодинокі, невеликими групами, хто як міг.

З окупованої території ми вирвалися вдало, а потім трапилося непередбачене. На станції Серпухов довелося затриматися більше доби — дуже розладнаним був тоді залізничний транспорт.

В Москву приїхали лише 7 липня. Нас провели на Рождественку, де в будинку № 11 відбувався з'їзд. Радю зустрілися з іншими делегатами. Вої вони були дуже збудженими. Виявилось, напередодні в столиці спалахнув ліво-есерівський заколот. З'їзд перервав роботу, і всі делегати із зброєю в руках вирушили на його ліквідацію. Розмови про події минулого дня не затихали.

У списках делегатів я значився під псевдонімом. Всі ми реєструвалися в мандатній комісії під партійними кличками. Цього вимагали правила конспірації, ми не могли розкривати свої справжні прізвища окупантам, що лютували на нашій рідній землі.

Я був захоплений діловою і напруженою атмосферою з'їзду. Проходив він під безпосереднім керівництвом В. І. Леніна. Як відомо, глава молоді Радянської держави напередодні прийняв групу делегатів, розглянув з ними ряд принципових питань, дав кілька дуже слушних порад.

Я гордий тим, що наш перший з'їзд цілком став на ленінські ідейні позиції і прийняв накреслену вождем лінію практичних дій. Резолюція з'їзду уявляла кількамісячну підготовчу роботу по об'єднанню більшовицьких організацій України в КП(б)У — невід'ємну складову частину Російської Комуністичної партії (більшовиків). Голосуючи за це, я, як і інші делегати, з радістю підняв свій мандат.

Через два тижні ми повернулися додому, щоб втілити в життя те, що вирішили.

Д. НОСЕНКО,
делегат I з'їзду Комуністичної партії України, персональний пенсіонер.
м. Суми.

ЗА ЛЕНІНСЬКИМ НАКРЕСЛЕННЯМ

Ленінська партія — партія послідовного пролетарського інтернаціоналізму. Він виражений в її ідеології, політиці, складі, структурі і в методах діяльності. За вказівками В. І. Леніна революційна партія робітничого класу повинна виступати, як «єдина централізована, бойова організація...», спиратися на весь пролетаріат, без різниці від мови і національності».

Перемога Великої Жовтневої соціалістичної революції, народження нового суспільного і державного ладу, прихід партії до влади, утворення незалежних національних республік і їх об'єднання на засадах добровільного союзу — все це по-новому поставило і питання партійного будівництва. У вересні 1917 року у Харкові зібрався перший Всеукраїнський з'їзд Рад. Він проголосив Україну суверенною Радянською республікою — складовою частиною загальноросійської федерації.

Більшість комуністів України вважала, що партійна організація республіки і її керівний центр повинні бути невід'ємною частиною РСДРП(б). Поряд з цим висловлювалися окремі пропозиції створити «особливу українську» партію, поза РСДРП(б).

У другій половині грудня 1917 року спеціальну постанову в цьому питанні прийняв ленінський ЦК РСДРП(б). В ньому відзначалося, що в суверенній Українській республіці може бути створена соціал-демократична партія більшовиків. Але, враховуючи небажання більшовиків України виділятися із загальної партії і необхідність зміцнення її монолітності в інтересах боротьби за соціалізм, постановою передбачалося створення всеукраїнського партійного об'єднання на правах місцевої організації РСДРП(б). Таким

чином було знайдено нову форму організаційної будови, розвитку і зміцнення партії, відповідну федеративному державному устрою країни. Республіканська організація як складова частина РСДРП(б), забезпечувала і врахування місцевих умов і єдність у революційній боротьбі трудящих усіх націй.

Весною 1918 року війська кайзерівської Німеччини та її союзників на заклик буржуазно-націоналістичної Центральної ради окупували значну частину країни. Український народ опинився у надзвичайно тяжкому становищі.

Об'єднання більшовицьких організацій республіки стало невідкладним завданням. Тільки розв'язавши його, можна було згуртувати революційні сили українського народу і очолити його боротьбу за визволення. Основного значення при цьому набула вказівка В. І. Леніна, що тільки «при єдиній дії пролетарів великоруських і українських вільна Україна можлива, без такої єдності про неї не може бути й мови».

На цих ленінських позиціях і стояли делегати Першого з'їзду більшовиків України, який відбувся в Москві 5—12 липня 1918 року. Представляли вони підпільні партійні організації. Робота з'їзду проходила під безпосереднім керівництвом В. І. Леніна. З'їзд завершив процес об'єднання більшовицьких організацій республіки. Він утворив Компартію України на міцній основі ленінських ідеологічних, організаційних і тактичних принципів.

У прийнятій з'їздом резолюції «Про партію» вказувалося, що жодне із завдань, які стоять перед комуністами України, не може бути правильно поставлене і вирішене без зв'язку з тактикою

РКП(б). «Об'єднати партійні комуністичні організації — говоритися в рішенні з'їзду, — в автономну, в місцевих питаннях, Комуністичну партію України з своїм Центральним Комітетом і своїми з'їздами, яка входить в єдину Російську Комуністичну партію з підпорядкуванням у питаннях програмних — загальним з'їздам Російської Комуністичної партії і в питаннях загальнополітичних — ЦК РКП».

З'їзд продемонстрував високу свідомість і принципиовість комуністів України, глибоке розуміння ними свого інтернаціонального обов'язку. Він став видатною подією в житті комуністів і всього українського народу. «Комуністична партія України, — говорить в Постанові ЦК Компартії України, прийнятій в зв'язку з 60-річчям I з'їзду КП(б)У, — завжди була і є вірною опорою Центрального Комітету КІРС, неухильно проводила і проводить у життя її ленінську генеральну лінію».

Під керівництвом бойового загону КІРС — Компартії України трудящі республіки успішно завершили боротьбу за перемогу соціалістичної революції, в єдиній сім'ї братніх народів збудували розвинуте соціалістичне суспільство. Досвід утворення Компартії України був закріплений рішеннями VIII з'їзду РКП(б) у березні 1919 року як основа загальнопартійного будівництва і використаний при створенні Комуністичних партій інших республік. В єдності партії, яка розвивається на неперушних ленінських принципах, — запорука нових перемог у боротьбі за комунізм.

Ю. ШИЛОВЦЕВ,
кандидат історичних наук, доцент кафедри партійного будівництва ВПШ при ЦК Компартії України.

БІОГРАФІЯ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ В ЦИФРАХ І ФАКТАХ

5—12 липня 1918 року в Москві відбувся з'їзд більшовицьких організацій України, який завершив їх об'єднання в монолітну Компартію республіки — автономну і невід'ємну частину РКП(б). У роботі з'їзду взяли участь 65 делегатів.

У роботі XXV з'їзду Компартії України взяли участь 2316 делегатів, які представляли 2.536.772 членів і 89036 кандидатів у члени КІРС.

1—6 березня 1919 року в Харкові відбувся III з'їзд КП(б)У. Вперше форум українських комуністів проходив на рідній землі, визволеній від інтервентів та їх буржуазно-націоналістичних прислужників. Привітання з'їзду від імені ЦК РКП(б) передав Я. М. Свердлов.

IX з'їзд КП(б)У відбувся 6—12 грудня 1925 року в Харкові. У резолюції він записав: «Господарське будівництво за звітний період ще раз наочно підтвердило правильність поглядів товариша Леніна відносно можливості будівництва соціалізму в одній країні, хоч би вона і була в капіталістичному оточенні».

У 1926—1927 господарському році в республіці почалося будівництво 374 промислових підприємств. Соціалістична індустріалізація робила перші переможні кроки.

У соціалістичній перебудові села Комуністична партія республіки спиралась насамперед на комнезами. В 1927 році вони об'єднували близько мільйона чоловік, у 1929 році — півтора мільйона.

У 1932 році на Україні налічувалося 25,3 тисячі колгоспів, 2274 радгоспи, 592 машинно-тракторні станції. Соціалістична система стала пануючою у селі.

XII з'їзд КП(б)У, який відбувся в січні 1934 року, відзначив: за період, що минув після XI з'їзду (червень 1930 року), реконструйовано вугільну, металургійну і машинобудівну промисловість, створено хімічну.

XIII з'їзд Компартії України (27 травня — 3 червня 1937 року) став першим, що проходив у Києві, куди було перенесено столицю республіки.

Народні збори, що відкрилися 27 жовтня 1939 року у Львові, прийняли декларацію про встановлення Радянської влади в Західній Україні і возз'єднання її з Українською РСР.

За мужність і відвагу, виявлені у роки Великої Вітчизняної війни, 2,5 мільйона синів і дочок українського народу були нагороджені орденами й медалями, більш як 2 тисячі удостоєні звання Героя Радянського Союзу, в тому числі 31 — двічі. В ряди партійної організації республіки влилися після демобілізації понад 460 тисяч воїнів-комуністів.

«В ударному році на ударній будові не 365 днів, а 365 діб» — під таким девізом працювали будівельники, які відбудовували зруйнований фашистами завод «Запоріжсталь». Роботами безпосередньо керував перший секретар Запорізького обкому партії Л. І. Брежнев. Наприкінці вересня 1947 року завод дав прокат. «Ваша робота показує, — говорилося в привітанні ЦК ВКП(б) колективі «Запоріжбуду», — як радянські люди, впроваджують передові соціалістичні методи праці, розв'язують великі і складні завдання по впровадженню підприємств, зруйнованих німецькими окупантами».

«Перетворюючи в життя накреслення партії, трудящі Української РСР вносять вагомий вклад у здійснення планів комуністичного будівництва в нашій країні. Успішно виконано основні політичні, економічні і соціальні завдання, поставлені XXIII з'їздом КІРС і XXIII з'їздом КП України».

З резолюції XXIV з'їзду Компартії України, прийнятої 19 березня 1971 року.

«Радянські люди знають, там, де труднощі, — там попереду комуністи. Радянські люди знають: щоб не сталося, комуністи не підведуть. Радянські люди знають: там, де партія, — там успіх, там перемога!».

Із звітної доповіді Генерального секретаря ЦК КІРС товариша Л. І. Брежнева XXV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу.

«Свій найвищий обов'язок комуністи, трудящі Радянської України, як і весь радянський народ, бачать у тому, щоб самовідданою творчою працею ще успішніше здійснювати накреслення партії».

Із звітної доповіді першого секретаря ЦК Компартії України товариша В. В. Щербицького XXV з'їзду Комуністичної партії України.

«Озброєна марксистсько-ленінським ученням, Комуністична партія визначає генеральну перспективу розвитку суспільства, лінію внутрішньої і зовнішньої політики СРСР, керує великою творчою діяльністю радянського народу, надає планомірного науково обґрунтованого характеру його боротьбі за перемогу комунізму».

Всі партійні організації діють у рамках Конституції СРСР.»

Конституція УРСР. Стаття 6.

ТОГО квітневого вечора Іван Андрійович Лут сидів у президії і з хвилюванням слухав теплі слова, що їх говорили промовці про нього. Знатного ставлара, Героя Соціалістичної Праці, який півстоліття трудився на заводі, вітали представники міських організацій, заводу.

Він слухав і пригадував. Згадав, як сім років тому, напередодні відкриття XXIV з'їзду КІРС, він виступав перед партійним бюро цеху і говорив про ставлара Івана Черняка, рекомендував

ІЛЛІЧІВЦІ

прийняти його в партію. Не просто рекомендував, але й кілька років готував до цього. Тепер Герой Соціалістичної Праці І. Д. Черняк називає його своїм духовним батьком.

А прийшов Іван Черняк на завод імені Ілліча зовсім молоденьким хлопцем, зараз же після профтехучилища. Відомий майстер охоче допомагав новачкові, ділився своїми секретами, багато про що розповідав.

Згадав Іван Андрійович і про те, як у 1928 році сам прийшов на завод таким же юнаком і теж майже нічого не вмів, як учився, переймав досвід. Приклад завжди подавали комуністи. Майстерність ізотвоя, делегата XVII з'їзду партії Микити Пузирьова, уявлялась тоді Іванові Луту досконалою. Багато чого у нього перейняв.

Ще більше прикипів душею до заводу Іван Лут, коли довідався про його історію. У 1897 році організувався Катеринославський «Союз боротьби за визволення робітничого класу». Представником від Маріуполя увійшов до нього ливарник заводу Ф. Д. Панфілов. Згодом він став професійним революціонером, багато років провів у засланнях. А в 1919 році робітники Донбасу обрали його делегатом на VIII з'їзд РКП(б). Під керівництвом Ф. Д. Панфілова у квітні 1898 року на заводі пройшов перший страйк. А в жовтні того ж року тут було створено соціал-демократичну організацію.

Про життя і боротьбу робітників Маріуполя писала ленінська «Искра», підпільний комітет заводу листувався з Н. К. Крупською. Перебуваючи в еміграції, Надія Костянтинівна передавала заводським більшовикам безпосередні вказівки В. І. Леніна. В дореволюційні роки на заводі працювали Г. І. Петровський і В. Я. Чубар.

У загонах Червоної гвардії робітники заводу билися проти австро-угорських окупантів, полчили Денікіна і Врангеля. А прийшла пора братися за мирну працю — в найкоротший строк налагодити виробництво металу.

Діяла на заводі підпільна організація і в роки Великої Вітчизняної війни. В числі розстріляних фашистами були Микита Пузирьов і Макар Мазай, які навідріз відмовилися працювати на ворога. Маріуполь був визволений 10 вересня 1943 року. І знову комуністи повели людей на подвиг. Рівно через місяць завод дав перший метал.

Про все це розповів І. А. Лут своєму вихованцеві, рекомендуючи його в партію. Тепер Івану Андрійовичу приємно усвідомлювати, що учень виправдав надії.

...Багато що змінилося на заводі, як і в самому Жданові, за ці десятиріччя. Реконструйовано старі, збудовано нові цехи, повсюдно людям служать найновіша сучасна техніка. Та як і раніше живуть тут міцні робітничі традиції, як і раніше зачинателями всіх добрих справ виступають комуністи.

Іван Андрійович давно вже вийшов на пенсію. Але дуже скоро знову вернувся на завод. Щоправда, тепер працює вже не ставларом, а майстром відділку жарювання феросплавів, передає досвід молоді. Всі дні заповнені з ранку до вечора.

Ні, комуністи не йдуть у відставку.

М. ЛЕЛІКОВ.

ВАЖЕЛІ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ

Партійна організація Сімферопольського УВП постійно приділяє увагу підвищенню ефективності виробництва і якості роботи.

Недавно на відкритих партійних зборах обговорено питання: «Висока якість продукції — найважливіший резерв економічної ефективності виробництва». З доповіддю по цьому питанню порядку денного виступила старший майстер підприємства А. М. Немцева, яка детально проаналізувала досягнення і недоліки в організації ефективної роботи підприємства в цілому і по випуску якісної продукції зокрема.

Партійна і профспілкова організації УВП приділяють велику увагу підвищенню ефективності виробництва. На підприємстві впроваджується комплексна система управління якістю. З цією метою проводяться заняття з інженерно-технічними працівниками по визначенню елементів КСУАП, забезпечується своєчасна розробка і впровадження у виробництво стандартів, спрямованих на підвищення якості продукції, стандартів контролю, технологічної підготовки виробництва, стандартів по забезпеченню стабільного рівня якості продукції. На сьогодні вже впроваджено їх сім.

На підприємстві в 1973 році почала діяти система бездефектного виготовлення продукції і задачі її з першого пред'явлення. Значного успіху у цьому відношенні досягли такі робітники, як Н. І. Юферева, В. П. Семіначенко, М. В. Брязпунова, Н. Н. Александрова, Л. Б. Костриченко, О. Н. Івашенко, Л. В. Чечоткіна і багато інших. Нині різко скоротилось повернення продукції на доробку.

Підвищення якості продукції значною мірою сприяло організоване на підприємстві технічне навчання робітників, яке регулярно проводиться під керівництвом майстрів. Неослабну увагу приділяє партійна організація пропаганді рішень XXV з'їзду КПРС. На підприємстві добре організована політична, економічна освіта, працює школа комуністичної праці. Систематично читаються лекції, проводяться політінформації, бе-

сіді з міжнародних питань, внутрішнього життя нашої країни, економіки і культури виробництва.

Широко застосовується система морального і матеріального стимулювання робітників за випуск доброякісної продукції. Так, умовами змагання за звання «Відмінник якості» передбачено присвоєння цього звання трьох ступенів. Звання «Відмінник якості III ступеня» присвоюються робітникам, які здають 100 процентів продукції з першого пред'явлення протягом року, не порушують технологічної і трудової дисципліни, дотримуються культури виробництва, беруть активну участь у виконанні заходів, спрямованих на поліпшення якості продукції, постійно підвищують кваліфікацію і застосовують передові методи роботи, оволоділи суміжними операціями. Звання «Відмінник якості II ступеня» присвоюється через три роки після присвоєння звання «Відмінник якості III ступеня», а першого ступеня — через два роки після присвоєння звання «Відмінник якості II ступеня».

При присвоєнні звання «Відмінник якості III ступеня» робітнику видається одноразова грошова премія в розмірі 15 карбованців, а потім виплачується щомісячна премія із фонду матеріального заохочення в розмірі 3 процентів зарплати, другого ступеня — відповідно 20 карбованців і 5 процентів, першого ступеня — 30 карбованців і 5 процентів зарплати. При річних підсумках відмінникам якості збільшується винагорода на 10 процентів від нарахованої суми. Ті, що завоювали звання «Відмінник якості», користуються пільгами при одержанні путівок у санаторії і будинки відпочинку.

Для контролю за якістю виробів, крім відділу технічного контролю, який очолює інженер Л. І. Великанова, створено на громадських засадах цехове бюро по якості під керівництвом технолога підприємства Л. Б. Позняк. З його ініціатииви в даний час на підприємстві проводиться місячна якість. Бюро подає велику допомогу майстрам, головному інженеру і директору підприємства

у проведенні «Днів якості». Воно працює під девізом: «Щоб при покупці товару в магазині не обурюватись його поганою якістю, випускай сам тільки добротну продукцію». Бюро по якості у своєму стінному листку пропагує досвід передових робітників, встановлює причини браку, який допускають окремі робітники, добивається їх усунення. До його складу входять: інженерно-технічні працівники УВП і ряд передових робітників підприємства — всього 16 чоловік.

Активну участь в обговоренні доповіді взяли майстри підприємства Л. С. Чернявська, С. С. Вишневіська, А. Я. Свищ, які особливо наголосили на недоліках у роботі відділу головного механіка, який очолює В. І. Чернишов. Вони зауважували, що відділ не досить чітко планує і проводить профілактичний ремонт обладнання і техніки, залишає бажати кращого робота по підвищенню професійної майстерності наладчиків, немає систематичного контролю з боку відділу головного механіка за доглядом, збереженням обладнання і техніки, несвоєчасно виконуються план організаційно-технічних заходів по оснащенню ділянок засобами малої механізації.

На партійних зборах було висловлено цілий ряд критичних зауважень на адресу головного інженера підприємства Л. К. Репченко, яка недостатньо проводить роботу по оснащенню підприємства новою швейною технікою, зокрема заміні морально і фізично застарілих швейних машин 252 класу, а також за нечітку організацію входного контролю за сировиною і матеріалами, які надходять на підприємство. Було зроблено ряд зауважень і працівникам відділу постачання та його начальнику Л. Н. Потешкін.

Партійні збори прийняли розгорнуте рішення, спрямоване на забезпечення ефективної і якісної роботи підприємства, визначено строки і конкретних виконавців заходів.

М. КАПІТОНОВ,
заст. секретаря парторганізації
Сімферопольського УВП.

Клавдія Григорівна Мовчан, яку ви бачите на знімку в центрі, працює слюсарем-складальником трансформаторів на Запорізькому УВП. 120 процентів норми виробітку — такий показник її праці за зміну. За час роботи на підприємстві К. Г. Мовчан здобула пошану і авторитет, їй присвоєно звання «Краща за професією». Багато уваги приділяє Клавдія Григорівна наставництву серед молоді.

На знімку: (зліва направо) О. Забильський, К. Г. Мовчан та М. Михальчук.

Фото Я. ЯКОВЕНКА.

Готуємо молоду зміну

Наставництво відіграє важливу роль у справі професійного навчання юнаків і дівчат, вироблення в них трудових навиків, високих моральних якостей, що є невід'ємними рисами активного будівника комуністичного суспільства. Цьому питанню на Рівненському учбово-виробничому підприємстві приділяється значна увага. Адже від того, яку ми підготуємо собі зміну, у вирішальній мірі залежатимуть далі успіхи колективу.

Якщо раніше наставництво носило дещо стихійний характер, то за останні роки воно стало більш цілеспрямованим, організованим. Нині у нас діє рада наставників до складу якої входить п'ять чоловік. Це передовики виробництва, ударники комуністичної праці В. Є. Зінкевич, П. М. Андрійчук, В. П. Трокоз, С. А. Жук.

Ми систематично проводимо засідання на яких радимося, як краще організувати виховну роботу з молоддю, її навчання, відпочинок. Ці наради допомагають нам спільними зусиллями більш успішно шукати нові шляхи у важ-

ливій роботі, добирати ключі до серця того чи іншого робітника. Нині в нас є 13 учнів виробничого навчання, за кожним з яких закріплено наставника. Все це передовики виробництва, які мають високі професійні і моральні якості. Звичайно, в роботі бувають і успіхи і невдачі, але прагнення у всіх одне — направити новачків на правильний життєвий і трудовий шлях.

Хочеться добре слово сказати про наставника, робітника чорного заготовки матеріалів Миколу Івановича Порхуна. У складних умовах він навчив спеціальності багатьох молодих робітників, зокрема Г. В. Шароварського, який є одним з кращих трудівників у колективі. Це ж можна сказати і про його учня А. О. Кутельського.

Чуйним і уважним наставником показав себе бригадир колективу складання буфетів, ударник комуністичної праці, кавалер ордена Трудового Червоного Прапора Володимир Євгенович Зінкевич. Показуючи особистий приклад, даючи цінні настанови і поради, він виховав і навчив своїй професії

десять молодих робітників. Один з них — А. С. Шатецький. Нині він працює в цій же бригаді, відзначається сумлінним ставленням до виконання своїх обов'язків, по продуктивності праці йде нарівні з ветеранами виробництва.

Робітницю по оздоблюванню буфетів М. С. Баньковська і О. А. Миколаєвська навчили методам своєї праці Н. М. Диковицьку і В. Р. Пивоварчук, які вже досконало оволоділи професією, обом їм присвоєно третій кваліфікаційний розряд. З вдячністю говорять про свого наставника, столаря-складальника П. М. Андрійчука молодий робітник К. П. Степанюк, такі ж відпущи можна почути про наставників М. С. Андрійчука, В. С. Каліщука, М. Н. Старушину та інших.

Звичайно, перед наставниками, як і перед адміністрацією, партійною, профспілковою і комсомольською організаціями підприємства, стоїть завдання підняти виховання молоді зміни на вищий рівень. І я впевнений, що ми спільними зусиллями доб'ємося в цьому напрямку ще більших успіхів.

С. ТАРХАНОВ,
голова ради наставників Рівненського УВП.

Швея-мотористка Конопольського учбово-виробничого підприємства Лідія Сергіївна Івахненко працює з особистим клеймом. Виконуючи норми виробітку на 115—120 процентів, Людмила Сергіївна показує зразки самовідданої праці.

На знімку: (зліва направо) Л. С. Івахненко та контролер ВТК М. І. Гордієнко за перевіркою готової продукції.

Фото Я. МІНЬКА.

ЛИСТИ В ГАЗЕТУ

ШКОЛА—РІДНИЙ ДІМ

Вечірня школа № 4 розташована у Ворошиловському районі м. Донецька. Приміщення її одноповерхове, нічим не визначне. Класи невеликі. Середню освіту тут здобувають не за десять, а за п'ятнадцять років. Контингент учнів — робітничу молодь: юнаки і дівчата, що втратили слух. До недавнього часу у цій школі навчалися молоді трудівники з дефектами зору, або й зовсім сліпі. Нині їх відділили. І це, звичайно, правильно, бо оурдопедагогіка і тифлопедагогіка зовсім різні науки.

Професія вчителя не з легких, а вчити глухих ще складніше. В школі працює невеликий, але дружний колектив учителів. Вони добре знають специфіку своєї педагогічної праці. Математик З. Т. Почепцова, мовник Т. І. Дмитренко, історики А. П. Сомкіна, Б. К. Прутула, математик М. А. Пікалова, біолог О. І. Казарська та інші учителі — справжні майстри своєї справи. Майже всі педагоги школи закінчили дефектологічні факультети вищих учбових закладів, добре володіють теорією і практикою навчання таких, котрі докорінно відрізняються від учнів звичайної школи.

Мені часто доводилось бувати на уроках у цій школі. З якою любов'ю вчителі ставляться до своїх учнів. Проведені відділом народної освіти в цій школі перевірки і семінари показали, що педагогічний колектив не зупиняється на досягнутому. Тут розумна суворість і вимогливість тісно переплітаються з доброзичливістю. Для багатьох учнів школа — рідний дім, а вчителі — найближчі друзі, наставники. Це тому, що вони піклуються не тільки про навчання, а й про те, як живуть, працюють і відпочивають учні.

При безпосередній підтримці школи були вручені ордери на квартири сімейним: В. Романову, Г. Пожару, З. Красновій та іншим. Багатьох влаштовано на роботу і в гуртожиток, дітей глухих — у дитсадки і ясла.

Головним базовим підприємством школи є виробниче об'єднання «Електроманіт». Директор

Олександр Матвійович Фудим встановив тісний зв'язок зі школою. Він допомагає набирати учнів, виділяє кошти на ремонт, на придбання наочних посібників, технічних засобів і підручників.

На підприємствах учням школи надають відпустки в літній період, ті, що вчаться, звільнені від довготривалих відряджень. Словом, робиться багато доброго, щоб полегшити нечулим трудівникам шлях до знань.

Авторитет школи зростає ще й тому, що знання тут одержують міцні і глибокі. Саме тому багато вихованців продовжує навчання в середніх спеціальних і вищих учбових закладах. Так, Т. І. Сегонова втратила слух в трирічному віці. Багато років навчалась у школі для глухих, а 15-й випускний клас закінчила на «добре» і «відмінно». Маючи такий атестат про середню освіту, вона вступила в Московський педінститут імені В. І. Леніна на дефектологічний факультет і успішно його закінчила. Нині займає посаду заступника директора виробничого об'єднання «Електроманіт». В. В. Демченко на тому ж підприємстві після закінчення Гомельського машинобудівного технікуму по спеціальності холодна обробка металів працює головним технологом.

Не всі звичайно, продовжують навчання. Але більшість випускників ударно трудиться на підприємствах, домагається високих виробничих показників.

Спецшкола № 4 — єдина в нашому місті. Зрозуміло, що сюди прагнуть потрапити з різних районів і міст. Проте, через відсутність місць в гуртожитку, наплив молоді зменшується. До того ж, приміщення школи за планом забудови міста підлягає знесенню.

За багато років вечірня школа напромадила великий досвід роботи. Саме тому республіканський семінар по обміну досвідом, що проходить в Донецьку, буде проводитись на базі цієї школи.

М. БАРБЕР,
інспектор вечірніх шкіл Ворошиловського РайВНО м. Донецька.

Увечері, після роботи

Яскрава афіша повідомляла про зустріч з відомою артисткою нашого міста Зінаїдою Семенівною Хрукаловою. Члени Товариства з нетерпінням чекали вечора.

І ось в багатолюдному залі Будинку культури після трудового дня зібрались трудівники Дніпропетровського УВП, держпідприємств міста, самодіяльні артисти. На сцені — артистка, що пройшла великий творчий шлях у мистецтві. В роки Великої Вітчизняної війни у складі фронтових концертних бригад вона піднімала бойовий дух воїнів Радянської Армії. Спершу Зінаїда Семенівна розповіла про себе, а потім заспівала... І хоча в залі переважно сиділи

нечуючі, вони добре вловлювали те, що хотіла передати глядачам співачка. Висококваліфікований перекладач Є. Я. Шведько допомагала слухачам.

Коли Зінаїда Семенівна виконувала пісню «Степом, степом», на очах у глядачів з'явилися сльози, настільки глибоко вона передавала материнську скорботу за загиним сином.

Поверталися з концерту члени нашого Товариства збагачені. Цей вечір після роботи став і відпочинком, і поштовхом до глибоких роздумів.

Л. ГВОЗДОК,
бібліотекар Дніпропетровського будинку культури.

РАНОК ЗРІЛОСТІ

У Чернівецькій спецшколі-інтернаті № 2 для пугувих дітей бадьорний настрій, пожвавлення — в учнів 12-го класу випускний вечір. Сьогодні вони одержать свідоцтва про закінчення школи і стануть на шлях самостійного життя.

Настав час прощатися з рідною школою. У святково прикрашеному клубі зібралися вчителі, вихователі, учні старших класів, гості зі спецшколи № 1 для глухих дітей.

До випускників звернулася директор школи Ірина Вікторівна Іванова: «Дорогі діти, дванадцять років ви були учнями нашої школи. Ми вчили вас бути чесними і добрими, вчили жити. І сьогодні востаннє звертаємось до вас: любіть людей, любіть працю, будьте

випривалими на всіх життєвих дорогах».

З добрим побажанням в самостійному житті до учнів звернулася вчителька та вихователька школи.

І. В. Іванова вручила випускникам свідоцтва про закінчення школи, грамоти за успішне навчання та активну участь у промадському житті.

Учні тепло подякували вчителям за їх невтомну працю в навчанні, за теплі і добрі слова, сказані на вечорі.

Для класного керівника дванадятикласників, вчительки української мови та літератури Лариси Панасівни Кандоревич це був двадцятий випуск відколи вона працює.

Після урочистої частини вечора під мелодію баяна і струнного оркестру допізна звучав прощальний шкільний вальс.

На світанку випускники і класний керівник та вихователька Т. М. Булакова пішли до парку Т. Г. Шевченка. Погода була тиха, небо безхмарне, в задумі стояли дерева. І ось з-за обриву показалося червоне коло. Вої з радістю випустили: «Сонце сходить!».

— Безхмарне небо, ясний і теплий ранок, сонце — нехай таким буде ваше життя, — сказали вчителі.

Ідуть вулицями вчорашні школярі, йдуть дорослі люди, що ступили на поріг зрілості. Їх вітають ранкові Чернівці.

Г. ВЛАСОВ.

Іван Каленикович Григорія — один з кращих робітників Дніпродзержинського УВП. Працюючи волонтером сталевих дротів, він в середньому виконує норми виробітку на 170 процентів.

Як член Центрального правління УТОГ І. К. Григорія бере активну участь у громадському житті підприємства і Товариства.

Фото І. МІНДЕЛЯ.

Його захоплення — спорт

Живе собі звичайний чоловік. Зірок, як кажуть, з неба не хапає, не виставляє себе, скромно робить доручену справу, мріє. Комусь ця людина здається дивною, не від миру сього. І ось, несподівано для стороннього ока, він стає кандидатом у майстри спорту. Це вже цікаво. Що ж передувало цьому?

Валерій Межеричський родом з невеличкого містечка Готвальда, що кілометрів за сто від Харкова. Закінчивши школу-інтернат для глухих дітей імені Н. К. Крупської, вступив до Владимирського авіаційного технікуму. Студентські роки згадає як нелегкі, але сповнені радості пізнання. Там він тренувався і брав участь у змаганнях з баскетболу, шашок. І не раз добрим словом згадував шкільного вчителя російської мови і літератури Леоніда Юхимовича Фінгермана, котрий прищепив любов до шашок, тренування в дитячій юнацькій спортивній школі обласної ради ДСТ «Авангард», Фелікса Михайловича Морпула, котрий відкрив йому секрети гри в баскетбол.

Спорт. Скільки в ньому закладено можливостей для виховання в школярів людини майбутнього.

Після закінчення технікуму Валерій має другі розряди з баскетболу і шашок, звання оудді другої категорії з баскетболу, стає членом збірної команди глухих РРФСР з цього виду спорту. Повертається в рідне місто і три роки працює конструктором на заводі монтажних заготовок, а потім, через сімейні обставини, — чотири роки на Запорізькому УВП

контрольним майстром, інженером-технологом.

Всі роки спорт був вірним супутником Межеричського. Відвертість, привітність, витриманість, самодисципліна, відданість спорту приваблювали до Валерія молоді. Він стає головою ради фізкультури Запорізького УВП. На той час у нього вже перші розряди з баскетболу і шашок, він судді першої категорії з баскетболу, член збірної команди глухих України з баскетболу.

Валерій мало замислювався над тим, чи стане він майстром спорту, але всім своїм спортивним життям йшов до цього.

Минув час і знову Валерій Межеричський працює у рідному місті конструктором заводу монтажних заготовок. Виступає на змаганнях з баскетболу за міську команду, зрідка приїздить у Харків на тренування збірних команд глухих з баскетболу і шашок.

В 1970 році Валерій почав грати при допомозі листування в Одеському шахово-шашковому клубі. Результат не забарився — через два роки він став першорядним з шашок. У 1975 році Валерій виконав перший, а в 1977 році — другий кандидатські бали.

Нещодавно В. Межеричському обласна рада ДСТ «Спартак» присвоїла почесне звання «Кандидат у майстри спорту СРСР» і його тепло привітали члени президії обласної спортфедерації глухих, тренер Будинку культури Сергій Лебеденчук.

Ось такий шлях у Валерія. І хочеться побажати йому нових творчих здобутків, дерзання.

А. СИМОНЕНКО.

На березі Ворскли

Цікаво і змістовно відпочиває молодь учбово-виробничих підприємств м. Полтави.

Вдалою вийшла поїздка на мальовничий берег Ворскли поблизу

Диканьки. Її організував інструктор фізкультури обласного Будинку культури І. Черняк. На лоні природи було проведено бесіду, веселі ігри.

В. ШАПОВАЛ.

МАЛЕНЬКІ БАЙКИ

Про зайця-рвача і ведмедя-потуральника

Біг лісом Заєць. Раптом бачить — на великій сосні оголошення. Прочитав, вухами весело закрутив: «Без мене не обійдуться!». А оголошення було про те, що у великому лісі призначено змагання з бігу. Зірвав Заєць ромашку, під сосною влігся, ногу на ногу закинув і ромашку нюхає. Йде Ведмідь, потилицю лапою чухає: «Кого ж на змагання послали?». Аж тут бачить — Заєць лежить. Зрадів Ведмідь і каже:

— Тебе мені, косий, якраз і треба! Хто ж прудкіше бігає?

А Заєць очі примружив, ромашкою під носом крутить.

— Ей, чуєш, Зайце, до тебе звертаюсь!

— Ну що? — Заєць розплющив око.

— Змагання, кажу, за честь лісу достояти треба!

Заєць повернувся на бік:

— А що я буду мати?

— Як що? Кажу — честь нашої лісу...

— Ну й біжи сам за цю честь! А мені мішок молодої капусти, а то не побіжу!

І залякував, і благав Ведмідь, а Заєць своє — ромашку нюхає, лапками помахує.

— Гаразд! — плонує Ведмідь. — Буде тобі капуста.

— Коли? — зрадів косий. — Мені зараз треба.

Пішов Ведмідь на город, приліс капусту. Заєць товаришів скликав, гульбище влаштував.

Наступного дня звірі прийшли на змагання. Все готово, а Зайця немає. Потім приплентався: об'ївся капустою, живіт рознесло і голова болить. Як лобігли... і Заєць скаже, плаче та ойкає. Десять після Крота до фінішу прийшов...

Кажуть, що в головному лісі знову змагання будуть і знову Заєць радіє. А Ведмідь спортсменів шукає.

Про премії і три кути

Зустрілись на УВП два кути виробничого трикутника і стали думати. А думали про те, як

закон обійти, як одній людині не заслужено премію дати. Думали і придумали. Кинулись — аж їх лише двоє. А хіба буває трикутник з двох кутів? Знайшли третій — голову профкому. Так і так, мовляв, тій людині скоро п'ятдесят, ювілей, значить, так треба премію дати за... трудові успіхи.

— Е ні, — говорить голова, — я знаю ту людину добре. Ледащо, п'яниця і ніякої премії не заслуговує.

— Ну, — говорять йому, — загнуй. Та хіба гроші твої? З профспілкового фонду ж...

— Ні, не можу. А що колектив скаже? Якщо вже вам так хочеться принести радість тій людині, то дайте гроші з власної кишені.

На ці слова один кут аж сплюнув — недаремно кажуть, що у виробничому трикутнику є тупі кути — ось він тупий, переді мною. Станемо ми зі своєї кишені...

— Слухай, — каже, — ти розумієш, що ця людина наш друг?

— Розумію, розумію, але істина — дорожча, — з тим і пішов третій кут, не давши згоди.

Покрутились два кути, а нічого зробити не можуть, з двох кутів трикутник не виходить.

Тут і байці кінєць. А профспілковому куту слава? А ось і ні: через місяць відбулися збори і два кути постаралися — увільнили голову профкому як невідповідного. Що їм не відповідає, значить...

Квартира для лисички

Звірі протягом року новий дім собі будували. А Лисичка з портфелем бігала, в усе вишуквала, собі нову квартиру видивлялася та в очі Ведмедеві заглядала:

— Не забудь мене, Михайле Івановичу, ніде мені жити, в старій норі холодно. А я вже працювати буду, старатися буду!

— Не забуду, сестрице, не забуду! — лапою Лисичку поглажує.

Настав час квартири розподіляти. А Лисичці за що? І стара нора хороша. Але тут Ведмідь рвкнув:

— Лисичка більше за всіх працювала! Кожен день на будові була. Вона — незамінна.

Притихли всі, Ведмідь боється. І старий Боровик, голова лісової профспілки, в рішенні записав: дати Лисичці трикімнатну нору. І характеристику приклав: працююча, чесна і незамінна. Словом, затвердила лісова рада Ведмеже рішення.

А Лисичці тільки того й треба було. В нову квартиру влізла, роботу в тому лісі кинула, а в іншому, в другого Ведмеда секретаркою стала. І над усіма сміється: на балкон вискочить, лапи в боки і сміється, яка вона мудра, що всіх звірів обдурила. А їм боляче.

Не на своєму місці

Один Орел постарів і на пенсію пішов, а іншого поблизу не трапилось. Думали, кого б на місце Орла поставити, аж тут Ворона летить, крила розправивши, і кричить:

— Я, — я, — я Орлом буду!

Бач, думають, яка хороша! А поставимо її поки що на місце Орла. І поставили, і забули хто вона.

Сидить Ворона на орлиному місці і керує. Пір'я настовбурчує, бундочиться. На Соколів та Яструбів кричить:

— Кар! Кар! Куди? Куди? Не можна! Я! Я! Я!

Слухають її Соколи та Яструби і думають: дати б їй... Та не можна — керівник, номенклатура. Орлами затверджена!

А Вороні хіба багато треба? Була б помийна яма та падалища. І щоб ніхто вище неї не лігав, голосніше не кричав. Трапляється, на нараду до Орлів викликають. Тремтить Ворона, летить, ледь дихає, поміж Орлами ні жива, ні мертва сидить. А додому повернеться — козириється, дружбою з Орлами хвалиться. Наліво каркає, направо каркає. Орлину зарплату одержує. А все одно Ворона не на своєму місці.

Байки підслухав і записав

І. ГАЙОВИЙ.

СЛУЖБА ЗДОРОВ'Я

ЛІКИ, РЕЦЕПТ, ПАЦІЄНТ

З 1 липня запроваджується новий порядок виписування рецептів для амбулаторних хворих і відпуску за такими рецептами ліків. У зв'язку з цим кореспондент РТАУ попросив начальника Головного аптечного управління Міністерства охорони здоров'я УРСР В. А. Ткачука відповісти на деякі запитання.

— Віталію Арсентійовичу, чим викликана зміна існуючого порядку відпуску ліків в аптеках?

— Система відпуску населенню лікарських засобів, яка існувала з 1952 року, тепер уже не виправдовує себе. Справа в тому, що загальний рівень знань людей у нас дуже зріс, що в цілому є дуже відрядним фактом. Але щодо медичних знань навіть цей рівень не є, звичайно, професіональним.

Тільки лікар-спеціаліст може гарантувати точність діагнозу захворювання, визначити шляхи лікування хворого, вибір тих чи інших лікарських засобів. І лікар робить це тим успішніше, чим своєчасніше звернеться до нього пацієнт. Ось чому «напівзнання» заважають тут часом більшої шкоди, ніж повна некомпетентність. Особливо справедливе наведене твердження щодо людей помислових. Легке незнання або навіть звичайна перевага здається їм, як правило, грізною хворобою. Поставивши собі «діагноз», вони займаються самолікуванням і зловживають прийняттям різних, часто прямо протипоказаних їм, засобів, причому часто-густо у величезних кількостях. А тим часом навіть для цілком здорової людини це здебільшого шкідливо. Вільний відпуск переважної кількості найменувань ліків (адже у нас в країні вони найдешевші у світі!), який існував досі, сприяв цьому.

Тепер вирішено поставити заслін на шляху такого самолікування. — Який вигляд це матиме на практиці?

— Всі лікарі забезпечуються персональними печатками, які повинні ставити на кожний рецепт, що видається амбулаторному хворому. Цей захід посилює контроль за об'єктивністю рецептів, дисциплінує медиків, причому всі рецепти будуть разовими і повинні виписуватися тільки латинною — професійною мовою медицини. Отже, між іншим, послужить повному додержанню лікарської етики, яка вимагає збереження таємниці захворювання від пацієнта, хоч якою б серйозною була недуга. А вже лікувати повинно навіть слово лікаря.

Якщо ж пацієнтові, за визначенням лікаря, необхідне тривале лікування даним способом, скажімо протягом тижня, місяця і т. д., це повинно бути зазначено в рецепті.

— Чи на всі ліки поширюються ці правила?

— Звичайно, ні. Ті засоби, які кінце потрібні людям, як і раніше, відпускатимуться в аптеках без рецептів. Серед них — поширені беззаспокійливні (наприклад, амідопірин, анальгін, аскофен та ряд інших); корвалол, валідол, нітрогліцерин і тому подібні засоби, які

застосовуються при серцево-судинних захворюваннях; шлункові таблетки і краплі, шлунковий сік, краплі зубні, розчин брильянтового зеленого та йоду, гірчичники, мазь Бом-Бенге (проти радикуліту), більшість лікарських трав і тому подібне. Коротше, це дуже великий перелік — п'ять сотень найменувань, тобто більше як чверть загальної кількості застосовуваних сьогоднішньою медициною засобів. Отже, з безрецептурного відпуску виключено лише ті ліки, для застосування яких потрібне особливе суворе професійне визначення.

— Яку проведено підготовку до цих нововведень?

— Фармацевти і лікарі республіки ведуть тепер серед населення велику роз'яснювальну роботу. Мета її — розповісти людям про важливість запровадження нової системи, про те, що вона викликана турботою партії і уряду про поліпшення медичного обслуговування населення, про його здоров'я.

Ведеться також і велика технічна підготовка до роботи в нових умовах. Наприклад, складаються списки ліків «безрецептурного розділу»: вони повинні бути вивішені в кожній аптеці на видних місцях. Закінчується виготовлення персональних печаток лікарів для рецептів, друкуються бланки. До речі, останні будуть особливими: з їх допомогою вдасться «підключати» ЕОМ до своєчасного, точного визначення потреб населення кожної місцевості в ліках як по їх найменуваннях, так і по їх видах.

Редактор П. БУЛАТОВ.